

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

Tweede verschijning van Reintje aan het Hof, en zijne verdediging. De Koning vertoornd.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

Ik begin te gelooven, dat ik wel verlost zal worden." Hiermede scheiden ze van elkanderen en nu ging REINTJE moedig zonder ander geleide, dan GRIMBAARD, in het Paleis van den Koning.

Tweede verschijning van REINTJE aan het Hof, en zijne verdediging. De Koning vertoornd.

REINTJE trad stout in het Hof, alwaar hij zoo zwaar beschuldigd was. Hij zag er velen, die hem haatten en naar het leven stonden: hij werd wel eens beangst, maar hernam spoedig den moed, en trad nu door alle de Baronnen heen. GRIMBAARD bleef dicht bij hem. Zoo kwamen zij beide voor den Koning. GRIMBAARD zeide inmiddels: „Oom REINAART, wees thans niet vreesachtig of bloode; het geluk verlaat den kleinmoedigen en helpt den stouten; het wil aangestast zijn."

REINTJE hernam: „Gij spreekt een waar woord. Ik bedank u voor den troost, en ik zal het gedenken wanneer ik verlost word." Hij zag in het rond en vond onder de schare velen van zijne bloedverwanten, die hem geenszins genegen waren; hij had het ook niet verdiend, daar hij aan de Otters, Bevers en andere

de-

Unde dit konde he òk wol fordenen,
 Ja fan otteren, beveren, groten un klenen,
 Mid dën he faken fosfes-ârd bedrêv.
 Dog weren dâr fele, de òm hadden lêv,
 De he dâr fag in des koninges fale.

Reinke knyede sik tor êrden dale
 Fôr den koning, unde fprak tôhand:
 God, dëme alle ding is wol bekand,
 Unde allesmâgtig blivt ewiglik,
 Beware minen hêr, den koning ryk,
 Unde mine frouwen, de koninginnen,
 Unde geve òne wysheid, regt to befinnen,
 We dâr regt hävt, efte òk nigt.
 Men findet nu mannigen falshen wigt,
 Ja fele, de fan buten dragen fhyn,
 Anders, dan fe fan binnen fyn.
 Ik wolde, dat God dit mogte geven,
 Dat fôr ör hoved dat were fhreven,
 Unde myn here de koning düt fege,
 Dänne worde ji fën, dat ik nigt lege,
 Wo dënftlik ik fy to ju geföged
 Alletyd. Dännenog bin ik gewröged
 Mid loggen fôr ju fan den kwaden,
 De mi gërne nu wolden fhaden,
 Unde mi fo bringen üt juwer hulde
 Mid unregt unde funder alle fhulde.
 Men, here, ik wêt, ji fint befheiden,
 Ji laten ju fo nigt forleiden,
 Dat ji deme regte igt wedderftân;
 Wente newerlde hävve ji dat gedân.
 De koning fprak: Reinke, bofewigt,
 Dine lofen wôrde helpen di nigt!

Du

deren, vele vossenstreeken beproefd had. Daar waren eenigen, die hem genegen waren, en deze zag hij ook in de Hofzaal.

REINAART knielde voor den Koning, en sprak:
„ De gunst des Hemels beware mijnen Heer, den Koning en Mevrouw, de Koningin. Hun zij de wijsheid toegebeden, om wel te bevatten, wie regt heeft of niet. Hoe vele veinsaarts zijn er, die van buiten anders schijnen, dan zij van binnen zijn. Ik wenschte wel, dat het aan elk voor het hoofd geschreven stond, opdat gij, Heer Koning! dit zoudet kunnen zien. Gij zoudt dan overtuigd zijn, dat ik niet liege en hoe gedienstig ik mij ten allen tijde jegens u gedragen heb, en echter ben ik met vele leugens betigt, door zulken, die mijn ongeluk willen, en mij onschuldig en met onrecht van uwe gunst willen verfteken. — Maar, Heer Koning! ik weet het, gij zijt bescheiden en zult u niet laten verleiden, om van het regte spoor af te wijken; nooit is zulks door u gedaan.”

De Koning sprak: „ REINAART! Gij booswicht. Uwe slimme woorden zullen u niets helpen.

pen.

Du hävst des alto fele geplogen,
 Unde mi faken förgelogen
 Mid losen fünden fêr behände:
 Dat fhal nu mid di nemen ende.
 Bistu mi truwe, dat is wol fhyn
 An der kraien unde deme kany.
 Hadde ik anders nene fake to di,
 Desser sulven is genôg twifhen di unde mi.
 Dine undâd kumt alle dage út;
 Du bist ein fhalk in diner hûd!
 Al sint dine fünde falfh unde behände,
 It mot dog eins nemen ein ende.
 Ik wil nigt fele mid di kiven.
 Reinke dagte: wôr fhal ik nu bliven?
 Og, were ik nu in minen borgen!
 Sus was he in angeft unde forgen.
 Nu dênde mi wol ein nouwe råd;
 Ik mot dârdorg, wo it ôk gât!
 He fprak: Koning, eddele forfte grôt!
 Al hävve ik ôk fordened den dôd,
 So ji menen na juweme wân,
 Ji hävven de fake nigt regt forftân.
 Des bidde ik ju, dat ji mi horen.
 Ik hävve dog ju hyr toforen
 Mannigen nutten råd gegeven,
 Unde bin in der nôd by ju gebleven,
 Faken wan etlike fan ju weken,
 De nu sik twifhen uns beden stôken
 In mineme avwâfende ane fhulde.
 Unde mi fus beroven juwer hulde.
 Eddel koning! wan ik hävve gefâgd,
 Bin ik dan fhuldig, fo ga dat regt.

Ho-

pen. Gij hebt zoo vele misdaden gepleegd en zoo vele zaken aan mij voorgelogen, met allerlei listen en streken; dit zal nu een einde nemen. Zijt gij mij getrouw? Ja! het blijkt aan den konijn en de kraai. Hadde ik geene andere bezwaren tegen u, dan zoude dit reeds genoeg zijn. Uwe misdaden komen dagelijks aan het licht, en gij zijt een schelm, door en door: al uwe bedrijven zijn wel slim en behendig, maar daar moet nu een einde aan komen, en ik wil niet meer met u kijken."

REINAART dacht: „Waar moet dit heen? Of ware ik nog in mijnen burg! Nu zoude mij goeden raad dienen — maar .. het moet nu rondstaan." Hij sprak: „Heer Koning! edel Vorst! Indien gij meent, dat ik naar uw begrip den dood verdiend heb, dan kent gij de zaak niet. Ik bid u, wil mij hooren. Ik gaf u menigen goeden raad, en ben u bijgebleven, wanneer anderen van u weken. Dezen stoken thans onrust tusfchen ons, en wel in mijne afwezigheid, om mij van uwe genegenheid te berooven. Edel Koning! Vindt gij mij schuldig, nadat gij mij gehoord zult hebben, dan ga het regt zijnen gang. Ik zal dan geduld moeten hebben. Gij hebt weinig om mij gedacht, al had ik ook de wacht in afgelegene deelen van uw land. Of meent gij dat indien ik mij eenig kwaad, groot of klein, bewust ware, ik mij, hier aan het Hof, in uwe tegenwoordigheid en in het midden der schare

T

van

Horet mine wörd, häv ik dänne fhuld,
 So denet mi nigt bät dan gude geduld.
 Nigt fele hävve ji up mi gedagt,
 Faken wan ik hêld juwe wagt
 In felen enden in juweme land.
 Mene ji, wan ik hadde bekand
 Eenige fake in mi klên nog grov,
 Dat ik hyr dan kweme in den hov
 In uwe jegenword openbare,
 Unde ôk mank miner fyende fhare?
 Nèn, nigt umme eine werld fan golde!
 Wente ik was, dâr ik wäfen wolde,
 Up mineme rûm, dâr ik was fry.
 Ik en wêt ôk nene fake in mi;
 Wente alse ik was up der wachte,
 Unde Grimbârd, myn ôm, de tidinge bragte,
 Dat ik to hove fholde komen,
 Do hadde ik fôr mi genomen,
 Dat ik wolde wäfen út deme ban.
 Desse fake lêt ik Marten forstân.
 He lovede mi up allen loven,
 Dat he nigt en wolde toven,
 He wolde dog to Rome, unde sprak to mi:
 Al de fake neme ik up mi;
 Ik rade, ji fholen to hove gên;
 Ik love ju to helpen út deme ban.
 Marten gav mi dessen råd,
 Wente he was des bishoppes advocât
 Fan Anegrund wol fyv jâr.
 Sêt, alfus fhede wi uns dâr;
 Unde ik bin nu gekomen hyr in den hov,
 Unde bin fôr ju forklaged grov

van mijne vijanden zoude gewaagd hebben? Neen voor geene wereld vol goud! ik was immers, waar ik wezen wilde, in de ruimte, op eigen grond en vrij. Ik ken mij geheel onbezwaard, en toen ik, wel op mijne hoede zijnde, door GRIMBAARD de tijding vernam, dat ik ten Hove moest komen, had ik het voornemen opgevat, om mij van den ban te doen ontslaan; deze zaak heb ik aan MARTEN opgedragen. Hij beloofde mij op zijne trouw, dat hij zich hiertoe beijveren zoude; hij moest toch naar *Rome* en zeide: Die zaak neem ik geheel op mij; ik raad u naar het Hof te gaan, en zal u wel van den ban doen ontslaan. MARTEN raadde mij zulks; en hij is immers sedert vijf jaren de Advocaat van den Bischof ZONDERSTEUN? Zoo scheidden wij van elkander, en zoo ben ik hier in het Hof gekomen; hier zie ik mij zwaar beticht van den konijn, die vleijer! Nu is REINAART aanwezig. Hij kome hier en herhale nu zijne klagten in het openbaar. Ik weet het, dit is zoo gemakkelijk niet, als om in mijne afwezigheid valsche getuigenissen op te lezen; — de regel geldt echter: *na klagte en antwoord zal men rigten.* Ik ben in gemoede overtuigd, aan deze twee valsche kinderen wel gedaan te hebben, zoowel aan de kraai, als aan den konijn. Eergisteren vroeg, kwam de konijn voor mijn slot. Hij groette mij; ik was begonnen met mijne gebeden te lezen. Hij zeide naar het Hof te zullen gaan. Ik hernam: Ga! zijt Gode bevolen. Hij klaagde, dat hij honger had en vermoeid was, en ik vroeg

Fan deme kanine, deme ögelër.
 Hyr is nu Reinke; he kome hër,
 Unde klage nu hyr openbår.
 Ik wët, dat it nigt is fo klår,
 So etlike hyr in mineme avwåfen
 Öre falschen breve over mi läfen.
Na klage unde na antwörde shal men rigten!
 Ik hävve dessen twën falschen wigten
 Güd gedån, by der truwe myn!
 Also der kraien, unde ök deme kanyen.
 Wente örgilteren morgen dat gefhag,
 It was nog fro up den dag,
 Do kwam dat kanyen för myn flöt,
 Unde grotede mi, där ik stöd.
 Ik hadde begund mine tide to läfen;
 He säde, he wolde to hove wåfen.
 Ik sprak: ga hen, ik befåle di Gode!
 He klagede, he were hungerig un mode.
 Ik fragede, este he wolde wat åten?
 Ja, sprak he, gevet mi einen beten!
 Ik sprak: enög geve ik di geren.
 Sus halede ik öme gude kärseberen
 Där söte botter uppe lag;
 Wente it was middeweken-dag,
 Där ik nën sléf h plåge to åten.
 Do he sus hadde wol gegeten
 Fan gudeme brode, botteren un fishe,
 Do ging myn junge sone to deme dishe,
 Unde wol bewaren, dat overblév,
 Wente junge kindere hävven dat åten lév.
 Do he tötaste, tor fulven stund
 Slóg dat kanyen öme for de mund,

Dat

wat hij eten wilde. Nadat hij gezegd had slechts eene beet te willen nuttigen, zeide ik, hem gaarne genoeg te willen geven, en zoo haalde ik boter en brood, en kerfen, — want het was op woensdag, wanneer ik geen vleesch eet. Toen hij zich aan het lekkere brood en de boter, en ook met visch verzadigd had, ging mijn jongste zoon bij hem en wilde zien, wat er over was; kinderen hebben altijd honger. Toen deze de poot uitstak, sloeg de konijn hem voor den mond, dat het bloed langs de kin liep. Zoodra mijn andere zoon, REINAARTJE, dit zag, greep hij den konijn bij de keel, en zij speelden daarna het spelletje: *Sla toe en raak wat*. Zoo ging het; ik liep toe, sloeg mijne kinderen en scheidde ze van elkander; kreeg hij klappen, dit had hij weg, hij had ze wel verdiend, en had ik het kwaad met hem gemeend, dan had hij er zeker om koud geweest; dit is nu de dank. Nu zegt hij nog, dat ik hem van een zijner ooren beroofd heb. Hij mogt wel wenschen, dat hem die eere wedervaren was, en dat hij hiervan bewijs had. En nu Heer Koning! komt ook de kraai op met klagten, en hoe hij zijne vrouw verloren heeft. Hij zeide mij, dat zij zichzelf den dood had veroorzaakt, en dat zij eenen visch met de graat had opgegeten — waar, dat mag hij zelf weten. Nu zegt hij, dat ik ze heb dood gebeten. Waarschijnlijk heeft hij ze zelf vermoord. Ja! als hij naar eisch werd verhoord en wel door mij, dan zoude hij het nog wel anders verhalen. En hoe zoude ik beiden zoo

Dat it blöd lēp over finen kin.
 Do dat sag myn ander sone Reinardyn,
 He grēp dat kanyen by der käle,
 Unde spēlde mid öm Hēr Nydhardes spēle.
 Sus ging dat tō nog mēr nog minder.
 Ik lēp to, unde slōg mine kinder,
 Unde fhedede se fan malkēn.
 Krēg he do wat, dār mag he umme fēn.
 He hadde nog wol mēr fordēned,
 Wan ik öme haddde övel gemened;
 Wisse hadden se öme dat lyv genomen,
 Were ik öme nigt to hulpe komen.
 Dit is nu myn dank darfōr!
 Nu sprikt he, dat ik öme nam syn ör.
 Wo gērn hadde he des einen brēv
 Sodarer ere, alse he dār drēv!
 Sēt; hēr koning, gnädige here!
 Do kwam fōrd de kraie unde klagede fere,
 Wo he hadde forloren syn wyv.
 He sprak: se at den dōd int lyv;
 Se wolde ören hunger faden,
 Unde at einen fīh up mid graden.
 Wōr dat fhag, dat mag he weten.
 Nu sprikt he, ik hāvve se forbeten,
 Filigte hävt he se fulven formōrd.
 Ja, wan he worde regt forhōrd,
 Mogte ik öm forhören, alse ik wolde,
 Filigte he anders fäggen fholde.
 Wo fholde ik ör jummer komen so na,
 Wentē se flegen, unde ik to fote ga?
 Wil jemand fus fan unregten dingen
 Mid guden tügen up mi bringen,

na komen , daar zij kunnen vliegen en ik loopen moet.

Kan iemand mij echter van kwade zaken beschuldigen met goede getuigen , ik wil hem voldoening

So it sik behôrt up einen eddelen man, garnoch en
 Latet mi na regte bäteren dan! asom neq
 Edder mag ik des nigt hëvven fordrag,
 Men fätte mi kamp, feld unde dag,
 Unde einen guden man tegen mi,
 De mi gelyk geboren fy,
 Ein islik dâr fyn regt beklive!
 De de ere winnet, by dëme se blive!
 Dit regt hävt hyr alletyd gestân;
 Here, ik wil ju ôk nigt entgân.

Alle, de dâr weren unde dit hörden,
 Wunderden sik fan Reinken wörden,
 Do he alsus kôpliken dâr sprak.
 Dat kany un de kraie forshrak;
 Se dorsten bede nigt spräken ein wörd,
 Unde gingen út deme hove fôrd,
 Se spröken: dit is uns nigt bekwëm,
 Nigt konne wi fegten jegen öm.
 He menet, wi sholen't öme overtügen;
 Wi mogen faste negen unde bügen,
 He is uns mid wörden over de hand,
 Wente desse sake is nemande bekand,
 Dan uns allene, dâr was nemand by.
 We wolde dänne tügen twifhen di unde mi?
 Hävve wi shaden, wi möten behölden.
 De düvel möte finer wölden,
 Unde möte öm geven einen kwaden ramp!
 He menet mid uns to flän enen kamp?
 Nën, forware, dat is nën råd!
 He is falfh, behände, lös unde kwäd,
 Ja, were unfer ôk nog five, en beamei un
 Wi mosten't betalen mid deme live. en neq

ning geven, zoo als het onder edellieden behoort. Of wil men hieromtrent geene schikkingen maken, men trede dan met mij in het kampgerigt en stelle dag en veld, mits men een welgeboren man, mijns gelijken, tegen mij zette. Elk moet dan zijn regt handhaven, en aan hem, die de eere wint, zal de eere verblijven. Heer Koning! dit regt heeft van oudsher bestaan; ik zal mij niet aan u onttrekken."

Allen die dit hoorden, verwonderden zich over REINTJE's stoute taal. De konijn en de kraai waren verschrikt, en durfden geen woord kikken. Zij slopen weg uit het Hof, en zeiden. „Het gaat niet goed voor ons, wij kunnen tegen hem niet vechten; hij eischt, dat wij hem zullen overtuigen; wij moeten wel voor hem bukken en onder doen; de toedragt der zake is alleen aan ons bekend, niemand was er bij; en hoe zullen wij dan eene regtspraak vragen tusschen hem en ons. Hebben wij schade, wij moeten het ons getroosten. De duivel moge hem straffen en geven hem zijnen loon! Hij bied ons aan, om met hem in het kampgerigt te treden! Neen, voorwaar dan zou er geen raad zijn; hij is valsch, behendig, loos en boos, en al waren wij met ons vijven, wij zouden er zeker ons leven bij moeten inschieten."

Ifegrim was to mode we,
 Unde Brunen, do se desse twe
 U't dem hove rümen fagen.
 De koning sprak: wil jemand klagen,
 De kome fôrd, unde late uns horen.
 Hyr kwam dër gisteren so fele toforen;
 Reinke is hyr: wo fint dé nu?

Here, sprak Reinke, dit fägge ik ju:
 Mannig klaget fêr unde hard,
 Ja, fege he fyn wedderpart,
 Filigte de klage agterbleve.
 So dôn ôk nu desse twe losen deve,
 Alse de kraie unde dat kanyn,
 De mi gërne brogten in fhande efte pyn.
 Dog willen se gnade fan mi begëren,
 Ik forgeve't ön fôr dessen keren.
 Men nu ik to regte bin gekomen,
 Hävven se dat refugium genomen,
 Unde dorften hyr nigt länger bliven:
 Den flimmen, bösen, losen ketiven
 Sholde men dën horen, dat were fhade!
 So kregte it mannig gûd man te kwade,
 De ju fint truwe bede dag unde nagt.
 An mi allene lege klene magt,
 De ik unshuldigen hyr bin befägd.

De koning sprak: hore mi to regt,
 Du untruwe, lose, böse dêv!
 Wat was it, dat di dârto drêv,
 Dat du Lampen, den truwen dëgen,
 De mine breve plag to drägen,
 Dëme du flimme, böse ketyv,
 Unshuldigen hävft genomen dat lyv?

Wen-

Aan IZEGRIM en BRUIN deed het leed , dat beide weg gingen. De Koning sprak: „ Wil iemand klagen , die trede voor en spreke ; gisteren waren er zoo velen. REINTJE is nu hier ; waar zijn ze nu?....”

„ Heer Koning!” — sprak REINAART: „ menigen klagen hard en luid, die, — zagen zij hunne partij aanwezig, mischien wel met hunne klagten zouden zijn weggebleven. Zoo doen ook deze twee looze schelmen, de kraai en de konijn, die mij gaarne in leed en pijn zouden brengen. Verlangen zij vergiffenis voor deze keer, ik wil ze hun wel geven. Nu ik in regten ben verschenen, hebben zij zich dadelijk uit de voeten gemaakt, en durfden hier niet blijven, — die kwade rekels! Zoude men zulke aanbengers hooren, hoe vele brave mannen die u getrouw zijn, zouden ongelukkig worden! Voor mij is het minder nieuw, daar ik meermalen onschuldig ben aangeklaagd.”

De Koning hernam: „ Hoor mij, gij booze en trouwlooze schalk! Wat bewoog u toch, om aan LAMPE, den getrouwen braven man, die mijne brieven plag te bestellen, onschuldig het leven te benemen? Heb ik niet aan u pardon verleend van vorig bedrijf, en aan u male en staf gegeven, om naar het *Heilige land*, naar *Jeruzalem*
en

Wente ik di alle dine funde forgav,
 Unde lêt di geven ränzel unde stav?
 It was so gefägd, du fholdest tohand
 Wanderen in dat hilge land
 To Jerusaleem over dat mër,
 Fan dâr to Rome unde wedder hër?
 Dit fulve ik di gërne alle gunde,
 Up dat du bäterdest dine funde.
 Dat êrste, dat ik krêg to weten,
 Was, dat du Lampen haddeft forbeten:
 Wente fulven de kapellân Bellyn
 Moſte hyrfan dyn bode fyn.
 He bragte mi den ränzel efte den fak,
 Darinne Lampen höved ſtak.
 He ſprak openbare för deſſen heren,
 Dat in deme ränzel breve weren,
 De he mid Reinken hadde gefhreven,
 Unde he den ſin hadde ütgegeven.
 In deme ſakke was mër nog min,
 Men Lampen höved ſtak darin.
 Dit dede ji beden mi to fhande:
 Darumme blêv Bellyn to pande,
 Unde hävt mid regte forloren fyn lyv.
 So fhalt ôk di gân, du böfe ketyv!
 Reinke ſprak: wo mag dat fyn?
 Is Lampe dôd unde ôk Bellyn?
 We mi, dat lk bin geboren!
 So hävve ik den grôſtten ſhat forloren!
 Wente ik fände ju by deſſen boden
 By Lampen unde Bellyn de dûrbareſten klenoden,
 Nigt konnen dé bäter up êrden fyn!
 We hadde gelöved, dat de ram Bellyn

Sus

en naar *Rome* te gaan? Dit gaf en gunde ik u van harte, opdat gij u bekeeren zoudet, en het eerste wat ik van u vernam, was dat gij LAMPE hadt dood gebeten, en BELLIJN moest de bode zijn! Hij bragt mij den randfel, waarin de kop van LAMPE gevonden werd. Hij vertelde openlijk aan deze Heeren, dat er brieven in die male waren, welke gij hadt geschreven, en waartoe hij den zin had opgegeven. In die male was niets anders dan LAMPE's hoofd. Dit bedreeft gij beiden, om mij te hoonen. BELLIJN is tot pand gehouden, en hij heeft met regt zijn lijf en leven verloren. Zoo zal het u ook gaan, — gij boef!”

„Wat mag dit zijn?” zeide REINTJE: „Is LAMPE dood, en BELLIJN ook! O wee! o wee! dat ik ooit geboren ware! Nu heb ik den grootsten schat verloren. Ik zond u, door LAMPE en BELLIJN, de kostbaarste kleenooden, die op de geheele wereld niet beter kunnen zijn. Wie had ooit kunnen denken, dat BELLIJN, den braven LAMPE zoude vermoorden en de kleenooden onder zich hou-

hou-

Sus fholde mörden den guden man ,
 Alfè Lampen finen egenen kumpân ,
 Up dat he de klenöde underfloge ?
 We hodde fik för desseme toge ?
 Nog dewile Reinke dit sprak ,
 Ging de koning in syn gemak.
 He was fertorned unde fêr gram ,
 Also dat he nigt enked fornam ,
 Wat Reinke do sprak fan den dingen.
 De koning gedagte Reinken to bringen
 To deme dode mid aller fhande.

In sineme gemake fand he stände
 De koninginne; sine frouwe ,
 Mid der apinnen , frouwe Rukenouwe.
 De koning mid der koninginnen
 Hadden fêr lèv desse apinnen;
 Se was by ön in groteme fiate.
 Dit kwam do Reinken även to mate.
 Se was in wysheid fêr gelered ,
 Darumme was se ök høg geéred.
 Men entfag se al wör se kwam.
 Do se den koning fag sus gram ,
 Se sprak: ik bidde ju, eadèle here,
 Willet ju dog nigt tornen fere!
 Reinke horet mede in der apen flägte.
 Is hé dog komen to regte!
 Syn fader plag in juweme love

Grôt

houden! Wie kan voor zulke schelmstukken op zijne hoede zijn!....”

Terwijl REINTJE deze woorden sprak, ging de Koning in zijn kabinet. Hij was zeer gramstorig en vertoornde zich ten hoogste, daar hij niet ten volle begreep, van welke zaken REINTJE sprak. — Hij dacht hem eenen smadelijken dood aan te doen.

De Koning wordt bevredigd door de vrouw van den Aap. Het proces van den man met den slang.

NOBEL vond in zijn kabinet de Koningin benevens de vrouw van den aap, Mevrouw VAN FIJNE-REUK. De Koning had, zoo wel als zijne gemalin, deze lief en zij stond bij beiden in groot aanzien. Dit kwam REINTJE thans bijzonder te stude. Zij was zeer geslepen en ervaren, en werd om hare wijsheid ongemeen vereerd; men ontzag haar, waar zij kwam.

Toen zij den Koning zoo vergramd zag, zeide zij. „Ik bid u, edel Heer! wil u niet zoo vertoornen. REINTJE behoort tot onze familie. Is hij niet voor het regt verschenen? Zijn vader plagt ten Hove in groot vertrouwen te staan, meer dan IZEGRIM en BRUIN, die thans met hun geslacht zoo hoog in aanzien zijn, maar weinig weten van vonnissen en regt.”

De